

Les armes del cristià: la pregària (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La vida de tota persona és una lluita contínua. En cada etapa de la nostra existència tenim al davant reptes que hem d'afrontar. Són reptes, metes, dificultats de tota mena, tant personals, com de relació amb els altres, com els propis de la conjuntura social en què ens trobem. Això és normal en tota persona, evidentment també en els cristians. Ser cristià no significa tenir cap assegurança per la qual ens seran estalviades les proves. Els creients en Crist en passem com tothom, però sabem que no som sols per a afrontar-les: hi ha Algú que ens acompanya de ben a prop.

Prega qui té la certesa que hi ha Algú que escolta i estima.

Seguint la imatge de la vida com a lluita, podem afirmar que tenim unes armes per a afrontar-ne els embats. En el temps de Quaresma que estem recorrent es visualitzen tres armes concretes: la pregària, el dejuni i l'almoïna. Són pròpies, no solament del temps quaresmal, sinó de tota l'existència cristiana. Perquè no lluitem tan sols contra les realitats que venen de l'exterior, sinó que principalment hem de lluitar en el nostre cor, que és on ens juguem el més important: la nostra llibertat, viscuda en la veritat i l'amor.

En el missatge de la Quaresma per a aquest any, el sant pare Francesc ens diu: «No ens cansem de pregar. Jesús ens ha ensenyat que és necessari *pregar sempre sense defallir* (Lc 18,1). Necessitem pregar perquè necessitem Déu.» La pregària, més enllà de la mera repetició de paraules sense posar-hi el cor, és expressió d'una necessitat profunda de relació. Prega de veritat qui experimenta la seva incapacitat per a sortir-se'n, per a reeixir amb les seves soles forces. Sí, solament prega el qui sap de la seva

pobresa, de la seva feblesa. Prega qui té la certesa que hi ha Algú que escolta i estima.

Enmig d'una societat en la qual Déu no és present, on per a molts aquest no és res més que una idea present en el cap d'alguns, on Déu no és real; enmig d'aquesta societat, els cristians preguem i així donem testimoni de la necessitat que tenim de Déu. Enmig d'una mentalitat individualista, d'un tancament més i més gran en el jo i en el món que aquest es fabrica amb els mitjans actuals, hem de ser testimonis que per a poder trobar el sentit de la vida, per a poder viure en plenitud, necessitem els altres. També ho diu el Papa: «Ningú no se salva sol, perquè anem tots a la mateixa barca enmig de les tempestes de la història; però, sobretot, ningú no se salva sense Déu.»

